

A woman is shown from the back, sitting on a white stone balcony. She is wearing a strapless, floor-length gown with a vibrant floral pattern in shades of pink, red, and green. Her hair is styled up with a large, decorative floral headpiece. She is looking out over a scenic view that includes a body of water, a bridge, and a building in the distance under a clear blue sky. The overall atmosphere is elegant and classic.

MEREDITH
DURAN

SEE
SKANDALNE
SUMI

Originaali tiitel:
Meredith Duran
That Scandalous Summer
2013

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See raamat on fiktsioon. Nimed, tegelased, kohad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud kirjanduslikult. Mistahes sarnasus tegelike sündmuste või kohtade või isikutega, elavate või surnutega, on täielik kokkusattumus.

Tõlkinud Maia Planhof
Toimetanud Krista Saar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2013 by Meredith Duran
Originally published by Pocket Books, a Division of Simon & Schuster, Inc.
All rights reserved.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2019.

E05364919
ISBN 978-9949-82-431-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Tädi Janile,
sündinud jutuvestjale*

TÄNUAVALDUSED

Maddie ja Stephie geniaalsete ettepanekute eest alguseks ja lõpuks; Birnholzile, et ta tõi mulle prillid ja säästis mulle 86-punktilise kirjafondi vääriskuse; Janine'ile nagu alati terve müriaadi lahkuse eest; Faren Bachelisele tema oskusliku toimetamise eest; Lauren McKennale tema entusiasmi ja lõputu inspiratsiooni eest; Alex Lewisele ja kogu Pocket Books tiimile, et nad muutsid räbaldunud nurkadega käsikirja ilusaks raamatuks. Mu tänu ja imetlus, alati.

PROLOOG

London, märts 1885

Tema venna linnamaja tundus nagu hauakamber. Eredalt valgustatud fuajee taga olid lambid hämaraks keeratud, aknaluugid suletud. Keegi poleks iial võinud oletada, et Londoni kohal säras päike.

Michael ulatas oma kübara ja kindad. „Kuidas tal täna läheb?“

Jones, Alastairi ülemteener, oli kunagi olnud diskreetsuse võrdkuju. Ent see küsimus oli muutunud nende igapäevaseks rituaaliks ja ta ei kõhelnud enam enne vastamist. „Mitte hästi, kõrgeauline lord.“

Michael noogutas ja hõõrus käega üle näo. Kaks varahommikut operatsioone olid jätnud ta kurnatuks ja ta lehkas ikka veel desinfectandist. „Külatajaid on käinud?“

„Tõepoolest.“ Jones pöördus, et haarata puhvetkapilt hõbedane kandik. Peegel selle kohal oli ikka veel musta krepiga kaetud. See oleks pidanud olema juba maha võetud, sest Michaeli vennanaine oli surnud rohkem kui seitse kuud tagasi. Ent need kuud olid välja kaevanud terve rea paljastusi. Truudusetus, valed, sõltuvused – iga uus avastus oli tumestanud Alastairi leina oma hertsoginna pärast millekski pahaendelisemaks.

Et peegel jäi kaetuks, näis sobivat. See peegeldas täpselt Alastairi meelteseisundit, mõtles Michael.

Ta võttis Jonesilt visiitkaardid ja lehitses läbi, et näha nimesid. Tema vend keeldus külalisi vastu võtmast, aga kui visiitidele ei vastata, muutub keelepeks veelgi valjemaks. Michael oli laenanud hertsogi tõlla ja ühe oma venna teenritest ning oodanud kõnnitee ääres võimalust jätta venna visiitkaart, ilma et teda nähtaks. Kui olukord poleks olnud nii tungiv, oleks ta seda pidanud suurepäraseks farsiks.

Ta peatus ühe erilise kaardi juures. „Bertram käis?“

„Jah, tund aega tagasi. Tema Kõrgus ei võtnud teda vastu.“

Esiteks oli Alastair end ära lõiganud sõpradest, kahtlustades nende võimalikku seotust tema kadunud naise afääridega. Nüüd näis, et ta tõrjus eemale ka oma poliitilised semud. See oli väga halb märk.

Michael hakkas trepist üles minema. „Kas ta vähemalt sööb?“

„Jah!“ hüüdis Jones. „Kuid mulle anti käsk teid mitte vastu võtta, milord!“

See oli uus. Ja sellel polnud mingit mõtet pärast kirja, mille Alastair eelmisel õhtul oli saatnud, sest ta pidi teadma, et see kutsub esile vastuse. „Kas te tahate öelda, et viskate mu välja?“ küsis ta peatumata.

„Kardan, et ma olen liiga jõuetu, et sellega toime tulla,“ tuli vastus.

„Tubli mees.“ Michael jätkas ronimist, võttes astmeid kolme-kaupa. Alastair on tõenäoliselt kabinetis, kammides läbi pärastlõunaseid ajalehti, meelegeitel end rahustama, et uudised tema naise tegudest pole pressile lekkinud. Või ehk meelegeitel *leidma* uudiseid – ja teada saama ainsagi kahtlusevarjuta, kes veel oli ta reetnud.

Ent täna ta nimesid teada ei saa. Michael oli ajalehed ise juba läbi vaadanud.

Temasse tulvas vihalaine. Ta ei suutnud uskuda, et neid on sellisel määral alandatud – *jälle* alandatud pärast lapsepõlve, kus nende vanemate abielu oli aeglaselt ja avalikult plahvatanud kolmetollisteks pealkirjadeks, mis kogu riigile oli aastaid põnevust pakkunud. Surrust halba mõtelda käis vastu head tava, kuid sel juhtumil teeb ta erandi. *Ole sa neetud, Margaret.*

Ta astus kabinetti koputamata. Vend istus massiivse kirjutuslaua taga kaugema seinä lähedal, lamp ta küünarnuki juures kasin abi

suurema pimeduse vastu. Venna blond pea jäi kummargile lugemismaterjali kohale, kui ta ütles: „Mine ära.“

Michael tõmbas möödudes aknaeesriide lahti. Päikesevalgus ujutas Idamaa vaiba üle, valgustades lendlevaid tolmukübemeid. „Lase keegi siia sisse koristama,“ ütles ta. Õhk lehkas vanast suitsust ja rääsunud munadest.

„Kurat võtaks.“ Alastair viskas ajalehe maha. Tema küünarnuki juures seisis lahtikorkimata brändikarahvin, pooltühi klaas selle kõrval. „Ma ütlesin Jonesile, et mind ei ole kodus!“

„See ettekääne oleks veenvam, kui sa kunagi lahkuisid.“ Tundus, nagu poleks Alastair nädal aega maganud. Ta sarnanes nende kadunud isaga, kuigi oli samavõrra blond kui Michael oli brunett, ning tavaliselt oli tal kalduvus tūseneda. Viimasel ajal siiski mitte. Venna nägu paistis jahmatavalt kõhn ja tema verdunud silmi ümbritsesid varjud.

Keegi tarkpea oli kunagi nimetanud tema venda Kuningategijaks. Oli tõsi, et Alastairil oli anne võimu valitseda – poliitilist ja ka muud. Aga kui tema vaenlased teda nüüd näeksid, naeraksid nad niihästi kergendusest kui ka õelusest. See mees ei paistnud võimeline olevat isegi ennast valitsema.

Michael tõmbas järgmise eesriiete komplekti lahti. Ta polnud väga kaua aega – lapsepõlvest peale, mis oli veedetud etturina nende vanemate mängudes – end nii abituna tundnud. Kui venna haigus oleks olnud füüsiline, oleks ta saanud seda ravida. Kuid Alastairi haigus oli hingeline, mida ükski ravim ei saaks puudutada.

Kui ta tagasi pöördus, tabas ta venna valguse peale võpatamas. „Kui kaua on möödunud, kui sa viimati välja astusid? Kuu? Ma arvan, et rohkem.“

„Mis vahet siin on?“

See oli üheksas või kümnes kord, kui neil selline sõnavahetus oli olnud, impulss nähvata oli tugev. „Sinu vennana mõtlen, et siin on suur vahe. Sinu arstina olen selles kindel. Alkohol on pagana vilets päikesepaiste asendaja. Sa hakkad sarnanema keetmata kalaga.“

Alastair saatis talle nõrga naeratuse. „Ma võtan seda arvesse. Praegu on mul äriasjadega tegemist...“

„Ei, sul ei ole. Mina tegelen neil päevil sinu äriasjadega. Sinu ainsaks tegevuseks on joomine ja enesehaletsus.“

Michael lootis nende karmide sõnadega provotseerida vastunärvamise. Alastair polnud vanema vennana kunagi sallinud oma autoriteedis kahtlemist. Kuni viimase ajani poleks sellised sõnad lennanud.

Ent ta sai vastuseks üksnes tühja põrnitsuse.

Pagan võtaks. „Kuula,“ ütles Michael, „ma muutun sinu pärast... äärmiselt mureteavaks.“ Kristus, see vajas tugevamat keelepruuki. „Eelmisel kuul olin lihtsalt mures. Nüüd olen pagana lähedal meeletusele.“

„Huvitav.“ Alastair vaatas tagasi ajalehele. „Kujutaksin ette, et sul on teisi muresid, mis sind haaravad.“

„Ajalehtedes ei ole midagi. Ma kontrollisin.“

„Ah.“ Alastair langetas Timesi ja vaatas tühjalt kaugusse. Oma vaikimises ei sarnanenud ta millegagi nii palju nagu marionetiga, mille nõõrid on läbi löigatud. Neetult närviavaj.

Michael hakkas rääkima, et hetke vaikust murda. „Mida see kiri tähendas, mille sa mulle saatsid?“

„Ah. Jah.“ Alastair näpistas oma nina, seejärel hõõrus silmanurki. „Ma saatsin selle, eks ole.“

„Olid sa purjus?“

Käsi langes alla. Alastairi pilk oli julgustav. „Täiesti kaine.“

„Siis selgita seda mulle. Mingi tobedus haigla eelarvest.“ Michael avas viimased eesriided ja avastas selle käigus veidra lõhna allika: põrandale jäetud hommikusöögikandik. Jones oli eksinud, Alastair polnud oma munadetaldrikut isegi puudutanud. Toatüdrukud olid arvatavasti liiga hirmunud, et see ära tuua, ja liiga kartlikud, et seda Jonesile öelda.

„Kes tahes sulle ka ütles, et meil puuduvad fondid, oli valesti informeeritud,“ ütles ta tagasi pöördudes. Võtku saatan neid keelepeksjaid. Ta poleks tohtinud seda ajakirjanikku kunagi haiglasse lasta. Kuid ta oli oletanud, et artikkel arutaks vaesuse täbarust ja seasdulike reformide vajadust.

Selle asemel oli reporter keskendunud speaktaaklile hertsogi venna isiklikust põhjakihi teenimisest. Sellest ajast peale oli haigla üle külvatud igat laadi soovimatu huviga – juttudel Florence Nightingale'ist üles kasvatatud igavlevad matroonid; pisisulid, kes jahtisid valeravi igaks haiguseks päikese all, ja eelkõige tema venna poliitilised oponendid, kes pilkasid Michaeli jõupingutusi eesmärgiga Alastairi kahjustada. Kui venna probleemid poleks Michaeli tähelepanu hõivanud, oleks ta olnud ärritusest kaame.

„Sa said valesti aru,“ ütles Alastair. „See ei olnud kuulujuttude põhjal. See oli informatsioon. Sa kaotad varsti oma peamise fondiallika.“

„Kuid sina oled mu peamine fondiallikas.“

„Jah. Ma võtan selle tagasi.“

Michael tardus poolel teel istmele kirjutuslaua vastas. „Vabandust, sa teed... mida?“

„Ma võtan oma raha tagasi.“

Hämmastus muutis Michaeli hetkeks sõnatuks. Ta langetas end tooli ja püüdis naeratada. „Mine nüüd. See on vilets nali. Ilma sinu rahata...“

„Tuleb haigla sulgeda.“ Alastair voltis ajalehe kokku, liigutused täpsed. „Vaeste ravimisel on üks ebamugavus. Nad ei suuda maksta.“

Michael otsis sõnu. „Sa... sa ei räägi ometi tõsiselt.“

„Räägin.“

Nende silmad lukustusid, Alastairi omad ilmetud.

Kristus. Ta teadis, millest see tuli. „Haigla ei olnud tema idee!“ Jah, see oli nimetatud Margareti järgi, aga see oli olnud *Alastairi* ettepanek. Jah, Margaret oli Michaelit selles idees julgustanud, kuid see oli olnud *tema* projekt. *Tema* looming. Ainus asi, mida tema suutis teha ja ta vend mitte. „Haigla on *minu* oma.“ Paaegu aastakümne kestnud higistamise ja vaeva tulemus, olles kõige madalama suremusmääraga, võrreldes mistahes samasuguse institutsiooniga siin riigis. „Püha jumal! Lihtsalt sellepärast, et ta seda projekti soosis...“

„Sul on õigus,“ ütles Alastair. „Sellel ei ole temaga midagi tege mist. Kuid ma olen selle üle kaua mõtelnud. Ja ma olen otsustanud, et see oli rumal investeering.“

Michael raputas pead. Ta ei suutnud seda uskuda. „Ma näen und,“ ütles ta.

Alastair trummeldas sõrmedega korra vastu lauda. „Ei. Sa oled täiesti ärkvel.“

„Siis on see *jama*.“ Michael lõi käed lamedalt vastu lauda ja tõusis püsti. „Sul on õigus – ta ei pälvi mingit pärandit! Ma kutsun täna müürsepad. Me raiume ta nime sellelt neetud fassaadilt maha. Kuid sa ei saa...“

„Ära ole lapsik.“ Alastairi sõnad oleksid võinud olla jääst. „Sa ei tee midagi taolist. Siis tuleks pressil oma oletustega alles tööpöld.“

Michaeli naer tundus metsik. „Ja sina arvad, et neil ei tule, kui see koht järsku *suletakse*?“

„Ei. Mitte juhul, kui sa käsitled seda mõnetise delikaatsusega.“

„Oh, ja nüüd sa mõtled *mind* sellesse hullumeelsusse värvata?“ Michael tõmbas käega läbi juuste, tõmbas kõvasti, kuid valu ei too- nud mingit selgust, vaid lisas tema uskumatusele üksnes teravama serva. „Alastair, sa ei saa ometi *tõsiselt* mõelda, et ma aitan sul hävi- tada seda kohta – kohta, mille *mina ehitasin* – lihtsalt selleks, et rahul- dada oma vajadust... jumal teab, mille järele! *Kättemaks*? Ta on *surenud*, Al! *Tema* ei kannata selle pärast! Ainsad inimesed, kes kannatavad, on mehed ja naised, keda me seal ravime!“